

Arrest

nr. 96 913 van 12 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2012.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in.

Op 7 september 2012 worden de verzoekende partijen gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen worden op 18 september 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten, van Roma origine te zijn en u zou uw hele leven in Ohrid (Macedonië) gewoond hebben.

Volgens uw verklaringen zouden op 2 april 2012 twee Albanese broers uit Ohrid, Kujtim en Nefi, u thuis komen opzoeken zijn. Zij zouden u in de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen onder druk zetten om op de door hen gewenste partij te stemmen. Toen u antwoordde nog niet te weten op wie u zou stemmen, zouden ze u bedreigen. De volgende dag, op 3 april 2012, kwamen deze twee mannen 's avonds opnieuw langs, ditmaal met 4 onbekende mannen. Ditmaal zouden ze u op nog agressievere wijze onder druk zetten, met het dreigement dat u iets zou overkomen indien u niet zou doen wat ze zeiden.

Op 4 april 2012 kwamen diezelfde 6 mannen nogmaals langs, ditmaal rond 14 uur toen u voor uw werk in Griekenland was. Ze zouden uw vrouw niet geloofd hebben toen ze zei dat u niet thuis was en getracht hebben het huis binnen te dringen op zoek naar u. In de schermutseling die daarop volgde werd uw vrouw aan de haren getrokken en uw zoon A.(...) hardhandig weggeduwd waardoor hij een hoofdwonde opliep. Na het vertrek van de mannen bracht uw vrouw A.(...) naar het ziekenhuis voor verzorging. Toen u die avond rond 19 uur thuis kwam, ging u eerst uw zoon in het ziekenhuis bezoeken om vervolgens naar het politiekantoor in Ohrid te gaan. U werd er gehoord door een agent, die u naar huis stuurde met de belofte de mannen in kwestie op te zullen sporen.

Ongeveer een week na dit incident zouden diezelfde 6 Albanese mannen u opnieuw thuis komen opzoeken. Ditmaal zouden ze u met de dood bedreigen omdat u naar de politie was gegaan. Sindsdien zouden ze u en uw vrouw en kinderen om de 2 tot 4 dagen opnieuw komen bedreigen. Ze zouden u op deze wijze proberen weg te pesten uit uw huis. Op 25 augustus 2012 besloot u uiteindelijk samen met uw vrouw M. B.(...) (O.V. (...)) en jullie 2 minderjarige kinderen Macedonië definitief te verlaten. U zou op legale wijze naar België reizen, waar u op 26 augustus 2012 toe zou komen. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw originele geboorteakte (dd. 09/04/1998); uw origineel paspoort (geldig van 17/07/2009 tot 16/07/2019); de originele geboorteakte van uw vrouw M.(...) (dd. 20/10/2008); de originele geboorteakten van uw zoontjes (dd. 23/11/1 998 en 24/07/2001); het origineel paspoort van uw vrouw (geldig van 12/03/2010 tot 11/03/2020); de originele paspoorten van uw zoontjes (geldig van 05/03/2010 tot 04/03/2015); een attest dat u de grens met Griekenland bent overgegaan op de dag van het incident; uw internationaal rijbewijs.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden

van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Volgens uw verklaringen zou u sinds 2 april 2012 problemen gekregen hebben met 6 Albanese. Aanvankelijk zouden ze u onder druk gezet hebben om op een Albanese politieke partij te stemmen in de gemeenteraadsverkiezingen, later zouden ze u trachten weg te pesten omdat u zich bij de politie was gaan beklagen over hen. Hoewel u aandraagt dat deze personen politieke en bijgevolg politionele bescherming zouden genieten (CGVS 7), heeft u geen enkel argument aangebracht om dit vermoeden te staven. Behalve de vaststelling dat deze personen in kwestie stemmen zouden ronselen voor een politieke partij, blijkt immers nergens uit uw verklaringen dat ze hierdoor ook daadwerkelijk door de politie een hand boven het hoofd gehouden zouden worden. Uw vaststelling dat u niets meer van de politie gehoord heeft nadat u was gaan klagen, kan hiervoor immers niet als afdoende verklaring weerhouden worden. Integendeel, het feit dat uw belagers het u kwalijk namen dat u naar de politie was gestapt, wijst net in de richting dat deze uw klacht wel degelijk ernstig genomen heeft. In dit verband kan trouwens opgemerkt worden dat u ook zelf geen verdere pogingen zou ondernomen hebben om u bij de politie te informeren omtrent uw probleem (CGVS 9). Bovendien staat uw verklaring eerder haaks op uw latere spontane verklaring geen enkel probleem met de Macedonische staat op zich te hebben (CGVS 10), terwijl politieke partijen hier een fundamenteel onderdeel van uitmaken.

Er dient in uw geval echter vooral vastgesteld te worden dat u niet alle beschermingsmogelijkheden die in uw land van herkomst voorziene zijn op redelijke wijze uitgeput zou hebben, terwijl dit een voorwaarde is om internationale bescherming in te kunnen roepen. U zou echter enkel voor uw initiële probleem éénmaal aangifte doen bij de politie en vervolgens op geen enkele wijze nog naar andere beschermingsmogelijkheden gezocht of geïnformeerd hebben (CGVS 8 en 9). Hoewel uw vrees voor de reactie van de personen die u viseerden indien u een tweede maal beroep zou doen op de politie begrijpelijk is, neemt dit niet weg dat de Macedonische politie enkel kan optreden tegen problemen indien ze hier ook daadwerkelijk van op de hoogte wordt gesteld. U zou echter nalaten nogmaals een beroep op hen te doen toen uw Albanese tegenstanders u op systematische wijze probeerden uit uw huis weg te pesten (CGVS 8). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uw verklaring dat u een etnische Macedonische agent toegewezen kreeg, aangezien u een probleem had met etnische Albanese (CGVS 8), opnieuw volgens uw verklaringen de 'gebruikelijke' gang van zaken in Macedonië, wijst in de richting van een dergelijke correcte en tevens omzichtigte behandeling met de verschillende etnieën.

Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politioneel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische

origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit diezelfde informatie blijkt voorts nog dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Macedonische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Macedonische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat in Macedonië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan. Ik meen dan ook dat in Macedonië redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen verder geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit, nationaliteit en professionele activiteiten worden immers niet betwist.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw vrouw (M. B.(...), OV. (...)) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten, van Roma origine te zijn en u zou uw hele leven in Ohrid (Macedonië) gewoond hebben. Op 25 augustus 2012 zou u samen met uw man R. B.(...) (O.V. (...)) en 2 minderjarige kinderen Macedonië verlaten. U zou op 26 augustus 2012 in België toegekomen zijn en vroeg hier de volgende dag asiel aan. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald. (Bedreigingen door aanhangers van een Albanese politieke partij.)

Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw originele geboorteakte (dd. 20/10/2008); uw origineel paspoort (geldig van 12/03/2010 tot 11/03/2020); de originele geboorteakte van uw man (dd. 09/04/1998); het origineel paspoort van uw man (geldig van 17/07/2009 tot 16/07/2019); de originele geboorteakten van uw zoontjes (dd. 23/11/1998 en 24/07/2001); de originele paspoorten van uw zoontjes (geldig van 05/03/2010 tot 04/03/2015); een attest dat uw man de grens met Griekenland is overgegaan op de dag van het incident; het internationaal rijbewijs van uw man.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Macedonië verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

(...)

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. De Raad kan geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Evenmin kan de Raad de bestreden beslissing hervormen.

Voorts lijkt het middel van de verzoekende partij onontvankelijk.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 november 2012 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 16 januari 2013 drukken de verzoekende partijen hun verwondering uit over huidige procedure gezien de Raad over volle bevoegdheid in deze beschikt. Verder stellen de verzoekende partijen dat zij voldoende eensluidende verklaringen hebben afgelegd in dit dossier waardoor zij menen dat de verwerende partij kort door de bocht gaat. Zij vragen deze zaak in de gewone procedure te behandelen.

De verwerende partij volhardt in haar beslissing(en).

2.3 Vooreerst wordt erop geduid dat de bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is

van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië”

Er dient vastgesteld dat Macedonië, meer bepaald de “Former Yugoslav Republic of Macedonia (FYROM)” (vrije vertaling: “voormalige Joegoslavische republiek Macedonië”), een land is dat voorkomt op de lijst met veilige landen. Dit gegeven wordt door geen van beide partijen betwist.

2.4 De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen *in fine* van hun verzoekschrift vragen om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, dienvolgens, de bestreden beslissingen te hervormen, minstens te vernietigen. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, waarbij zij na het aanhalen van een gedeelte van de motivering van de bestreden beslissingen aanvoeren dat de verwerende partij weigert hun asielaanvraag in overweging te nemen wegens gebrek aan “actief bewijs” en manifeste weigering een actieve rol te spelen in het onderzoek. Zij menen dat hen dan ook de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden toegekend

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift de Raad slechts vragen uitspraak te doen zoals hij dit kan doen op beroepen ingesteld tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet. Zoals uitdrukkelijk aangegeven in de beschikking van 5 november 2012, treedt de Raad in voorliggend geschil echter op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is derhalve niet bevoegd om het door de verzoekende partijen gevorderde toe te kennen. De

verzoekende partijen kunnen aldus niet worden gevolgd waar zij ter terechtzitting van 16 januari 2013 hun verwondering uit over huidige procedure uitdrukken gezien de Raad over volle bevoegdheid in deze zou beschikken.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 16 januari 2013 stellen dat zij voldoende eensluidende verklaringen hebben afgelegd in dit dossier waardoor zij menen dat de verwerende partij bij het nemen van huidige bestreden beslissingen te kort door de bocht gaat, dient opgemerkt dat zij hierbij in het geheel voorbijgaan aan, noch ingaan op, voormelde in de beschikking van 5 november 2012 aangevoerde grond betreffende het aangevoerde middel ter gelegenheid van het door hen ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, dan wel weerleggen. Het loutere betoog van de verzoekende partijen voldoende eensluidende verklaringen te hebben afgelegd in dit dossier, kan aldus bezwaarlijk afbreuk doen aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. In de mate waarin de verzoekende partijen de Raad er bij dit betoog om verzoeken hun asielaanvraag opnieuw te beoordelen, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van de verzoekende partijen opnieuw ten gronde te beoordelen. Daarnaast kan de Raad wat betreft dit betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover heeft geoordeeld en dat de verzoekende partijen bij dit betoog niet aantonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is. Het komt aan de verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoekende partijen bij het louter van mening zijn voldoende eensluidende verklaringen te hebben afgelegd in dit dossier, in gebreke blijven. Het blote betoog van de verzoekende partijen voldoende eensluidende verklaringen te hebben afgelegd in dit dossier, zonder hierbij concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen ter staving van hun betoog, doet derhalve geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissingen en de aldaar verstrekte informatie betreffende het politiewezen in Macedonië, het bij machte zijn van de Macedonische autoriteiten om in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine, inclusief Roma, voldoende bescherming te bieden en het bestaan van meerdere mechanismen, – die ook toegankelijk zijn voor Roma –, om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel de wettigheid van de bestreden beslissingen aan te tasten. Daarenboven wordt onderstreept dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de voorwaarden omschrijft waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij zou worden erkend als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aangezien de bestreden beslissingen een weigering betreffen tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, kunnen de verzoekende partijen niet met goed gevolg rechtstreeks verwijzen naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de asielaanvraag van de verzoekende partijen niet in overweging wordt genomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen aldus geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partijen kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat het beroep dat slechts hetgeen hoger uiteengezet tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET